

pinligt om det stadig uløste Pengespørgsmaal, der hver Aften skaffede ham nogle kvalfulde Øjeblikke, inden han faldt i Søvn.

Han lagde Brevet ulæst til Side, — Forretninger maatte vente til imorgen. Idet han derpaa vilde gaa tilbage til Dagligstuen, fik han i sin Jakkelomme fat paa en lille lysegraa Bylt. Det viste sig at være Ingers Handsker. Et Par bløde, ru, saakaldte Randers Handsker, ganske nye.

Det var ikke helt tankeløst, han havde beholdt dem derude i Skoven. Han havde følt en sær Glæde ved at bære paa noget, der tilhørte hende. Under den hovedkulds Afsked havde han saa glemmt at levere dem tilbage.

Han foldede dem nænsomt ud og betragtede dem længe. Han førte dem op til sit Ansigt, inddrak begærligt deres Duft og smilte tungt. Han havde nu det fornødne Paaskud til at forny sit Besøg i Præstegaarden allerede den næste Dag, tænkte han; men — —

Var det ikke raadeligst for ham at lade være? Stod han ikke Fare for at blive virkelig forelsket, dersom han saae hende oftere? Den gamle Adam rørte sig atter i ham. — Men hvortil skulde det føre? Nogen ny Kærlighed havde han dog ingen Ret til. Fra Livets Blomsterstier havde han for Resten af sit Liv lukket sig ude ... om han overhovedet nogensinde havde kendt dem.